

Marek 9,24: „Věřím, pomoz mé nedověře.“

Tento verš, který je biblickým heslem pro letošní rok, v sobě pojí vyznání a prosbu. Na první poslech zní trochu zvláště.

Vyznání „Věřím“ jako by protiřečilo prosbě „Pomoz mé nedověře“. Když věřím, tak jaká pak nedověra. Copak může člověk v jedné větě vyznat, že už něco dělá i pochybnost o tom, jestli to stačí.

Věřím, ale stačí to? Věřím dost?

V evangeliu podle Marka je tento verš výkřikem nešťastného otce. Jeho syn trpí, proto jej otec dovedl k učedníkům. Přivedl jej, aby mu pomohli od záchvatů, aby mu vrátili řeč, aby z něj vyhnali zlého ducha. Jenže nic z toho učedníci nesvedou. A tak se celá věc dostane k Ježíši.

Ten nejdřív vyhubuje učedníkům: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet?“. Pak nechá přivést chlapce. Prohlíží jej, přitom vede rozhovor s otcem, rozhovor, ve kterém zazní z otcových úst: **„Můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“** Ježíš mu řekl: **„Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“** Chlapcův otec rychle vykřikl: **„Věřím, pomoz mé nedověře.“**

Ten otec věří. Už svou víru i několika způsoby prokázal. Vydal se za Ježíšem. Nedal se odradit neschopností učedníků. Žádá o uzdravení. Jedinou podmínkou pro uzdravení je víra. Otec jí má, ale je dost silná. To neví, proto ten výkřik.

Nikdo z nás neví, jestli naše víra obstojí, jestli je dost silná. Můžeme o ni pečovat, prohlubovat ji četbou Písma, prosit o ní v modlitbě. Můžeme dbát na své cesty, abychom se neprohřešili. A stejně jako žalmista zjišťovat, že člověk je jen pouhý vánek. Snadno ho něco zvyklá, snadno jím něco otřese.

Věříme, ale také zapomínáme. Zapomínáme na Boha v čase dobrém i zlém.

Když je nám dobře, tak se upínáme k úspěchu, upínáme se ke svým dovednostem a zapomínáme, že je máme od Bohy. Radujeme se z toho, že my sami jsme vlastním úsilím něco dokázali, přehlížíme Boží požehnání, které nás provázelo.

Když se nám nedaří, tak Bohu spíláme. Neúspěch vnímáme jako Boží provinění, jako nespravedlnost. Máme přece právo na to, aby se nám dobře vedlo. Bůh má v moci to zařídit, tak proč něco neudělá...

Věříme, ale naše víra není vždy stejně silná. Vyvíjí se. Provází jí všelijaké pochybnosti.

V každém z nás se mísí dobré a zlé. Odhodlání a pochybnost. Víra a nevěra.

A pokušitel nás nenechává být. Tak, jako přišel za Ježíšem na poušť, přichází i za námi do našich pouští. Hledá naše slabá místa.

Ale ani Bůh nás nenechává být.

Víra není lidským výkonem, není z nás, je to Boží dar. My o ni můžeme pečovat, chránit ji, ale nebýt Ducha svatého, neměli bychom víru.

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. (Žalm 127, 1)

Tak proto to zvolání.

Věřím, ale občas to nestačí.

Věřím, ale přepadají mě pochybnosti.

Věřím, usiluji o svou víru, ale občas klopýtám.

Pomoz mi Bože. Pomoz mi tam, kde moje víra nestačí. Tam kde slunce zastíní mrak. Tam, kde se všechny cesty zdají slepé.

Pomoz mi každé ráno znovu uvěřit, že víra má moc. Že ne skrze zlobu a moc, ale skrze víru může člověk zvítězit.

Mocní i slavní pomínou. Víra je to, co zůstává.

Věřím, pomoz mé nedověře.

Amen